Uit het *Vita Sanctae Odae*

“Toen zij haar pelgrimstocht had volbracht, kwam zij terecht in Texandrië. Zij kwam daar als door God geroepen, want zij heeft deze streek niet meer verlaten. Zoals Abraham uit het land van de Chaldeeën vertrok, zodat hij het beeld van het vuur niet hoefde te aanbidden, en door goddelijke roeping in het land Kanaän kwam, waar hij ging wonen en later werd begraven, zo kwam ook de veelgenoemde dienares van Christus in Texandrië. Zij vond daar een woonplaats en een graf. Dat laatste was niet alleen een bewaarplaats voor haar stoffelijke resten, maar ook een troostrijke gedachtenisplek voor de stervelingen in de toekomst.

Beeld uit de Rooise Odakapel van de heilige op het moment dat zij het zicht in haar ogen terugkrijgt bij het graf van de H. Lambertus

Terwijl zij in die streek rondtrok volgens de ingevingen van haar hart, bekroop haar een innerlijke drang om in oostelijke richting te gaan. Zij kwam terecht in het woeste binnenland. Daar vond zij een geschikte plaats om wat uit te rusten. Het was er aangenaam om te verblijven en de plek beviel haar. Want als we het mogen geloven, werd haar van Godswege een plaats voorzien en door de Heer bereid. Daar ligt nu de kloosterkerk die naar haar genoemd is.

De H. Oda en de H. Lambertus op een plafondschildering in de Sint Pieterskerk in Lier (B)

Zoals zij omwille van God haar geboortegrond verliet, zo verkreeg zij dankzij Gods rijke gave in een afgelegen streek het vrijgoed van de kerk van Rode. En daarom, ofschoon zij deze plaats met het leven zou verlaten, zou die haar toch tot in eeuwigheid bezitten. De streek waar zij aankwam was begroeid met bossen, boomgaarden en groene weiden en het was er aangenaam en heerlijk om te wandelen. Zij koos die plaats uit om haar vermoeide leden te laten rusten, want de barmhartige Vader, die haar lijden gezien had, bepaalde dat zij in die eenzaamheid zou rusten.

De bewoners en zij die door God gedreven daar naar toe kwamen, hebben toen ongetwijfeld voor haar een kleine stulp gebouwd, zoiets als een herdershut. En zij begonnen het plaggenland te vernieuwen en te ontginnen met nieuw en zwaar ploegwerk. Daarom wordt deze plaats door de inwoners Rooi genoemd, omdat het oppervlak van de aarde omwoeld en vernieuwd is door het geploeg van de inwoners.

Toen zij nog in haar geboorteland en in haar vaderlijk huis verbleef, had zij zich reeds door een gelofte aan Christus gebonden en beloofd nooit toe te stemmen in omgang met mannen. Daarom ging zij zich nu, niet ten onrechte, met nog grotere ijver toeleggen op de dienst van haar bruidegom, door de Heer Jezus Christus onvermoeid te dienen met nachtwaken en gebed, vasten en andere goede werken en oefeningen.

En ofschoon zij zich – daar zij een mens was – met haar lichaam op aarde bevond, verkeerde zij toch met haar geest in de hemel, zo vrij van de pest van het kwaad naar lichaam en ziel, dat zij volkomen vrij God kon gehoorzamen en dienen, zonder daarbij lichamelijk last of weerzin te ondervinden."

Icoon van de helige Oda uit het orthodoxe klooster van de Geboorte van de Moeder Gods te Asten

Beeldje van Sint Oda uit c. 1485 in de kerk van Petrus Banden te Venray

Bron van de tekst: Brussel, Bibliotheek der Bollandisten, codex 167, folio 230-249, uitgegeven door Van der Straten 1958: 89-117; Vertaling naar W. Heesters, 'Sint Oda, door Godefridus van Rode', in: *Heemschild* 5 (1971) 1-24.